

Заглъхналият просторъ се съживява отъ радостното цвърчене на току що дошлия скорецъ. Врабецътъ, и той зарадванъ отъ пристигането на своя близъкъ съродственикъ—скореца, започва, по стрѣхитѣ на кжщяга, своитѣ нескончаеми „дживъ“ — „дживъ“, „дживъ“ — „дживъ“.

Тукъ-тамъ прехвърква и нѣкое ранобудно насѣкомо: пѣстрокрила калинка, закачлива муха, или страховито бръмбарче и съ нѣжнитѣ си пипалца, сякашъ разузнаватъ, дали е време за по-радостенъ животъ. Дойде и черния косъ, а отъ люляковиятъ храстъ започна да се обажда пойниятъ дроздъ.

Полето почернѣ, зеленеятъ се нивята. Снѣгътъ е пропѣденъ по високитѣ върхове на околнитѣ планини. Стопля се и душата на работния човѣкъ. Сърдцето се отпусна. Човѣкъ усѣща силитѣ си и нѣщо го тегли на вѣнъ, къмъ полето къмъ балкана.

Въ балкана нови радости. Пробудиха се заспалитѣ тревички. Надъ тѣхъ, въ затопления храстъ, свѣтливо наднича бѣло-ликото снѣжно кокиче. Цвѣннало е, но не му се вѣрва, че зимата си е отишла, затова е тѣй свито и страховито. А по-нагоре, вижте, жълтия минзухаръ и златокоситѣ иглики и тѣ сж подранили, бързатъ съ ранното кокиче редомъ да се наредатъ. Мислятъ, че сж първи цвѣнали, първи слънчеви милувки получили. Отъ срѣщния баиръ кукуряка се смѣе. И той е вече цвѣтъ разтворилъ и къмъ синьото небе погледъ хвърлилъ. По-надолу, изъ трънливитѣ храсти, модроока теменуга благоухание даромъ разлива.

Пчеличка прехвърква, радостно бръмчи, че е пролѣтъ дошла, пролѣтъ мила, съ топло слънце и новъ животъ. Ей ги нейнитѣ стари познайници, *хубавитѣ пролѣтни цвѣта*. Отколе тя се е закарнала ми-